

Arrest

nr. 277 252 van 12 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 2 september 2022 heeft ingediend via J-Box om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij zijn beroep van 14 juli 2022 waarbij hij de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring heeft gevorderd van de beslissing van 22 juni 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L/ BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De moeder van verzoeker is etnisch Rom van origine en afkomstig uit Banja Luke (Bosnië-Herzegovina). Zij werd geboren op 10 december 1958 te Buguno.

De moeder van verzoeker was traditioneel gehuwd met de heer V. H. Samen hebben zij zes kinderen: D. (OV 5.400.036), A. (OV 5.400.108), M. (OV 6.417.441), S. (OV 8.223.404), M. en Z.

Verzoeker is als minderjarige naar België toegekomen.

De moeder van verzoeker diende op 12 november 2002 samen met haar gezin een verzoek tot internationale bescherming in. Z., M., S. en M. waren toen nog minderjarig en volgden de procedure van de moeder van verzoeker. A. en D., samen met de vader van verzoeker, waren toen al meerderjarig en dienden toen in eigen naam een asielaanvraag in.

Verzoeker wordt door zijn moeder opgevangen, aangezien verzoeker zelf verstandelijk beperkt is.

Op 3 december 2002 nam de minister van Binnenlandse zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende het hele gezin, een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 30 januari 2003 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 31 juli 2003 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in hoofde van de moeder, haar echtgenoot en haar kinderen, een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing werd door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen bevestigd op 20 januari 2004. Tegen deze beslissing diende het hele gezin een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

Op 18 februari 2004 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 25 februari 2004 diende het hele gezin een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9.3 (oud), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet). Op 27 juli 2005 werd deze aanvraag geweigerd door de minister van Binnenlandse Zaken.

Inmiddels diende het hele gezin op 16 februari 2005 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9.3 (oud) van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen.

Op 29 maart 2005, bij arrest nr. 142.699, verwierp de Raad van State het beroep tegen de voormelde beslissing van 20 januari 2004 van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Op 5 september 2005 diende het hele gezin wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9.3 (oud) van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 6 juni 2007 geweigerd door de minister van Binnenlandse zaken. Tegen deze beslissing diende het gezin een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 20 juni 2008 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 24 oktober 2008, bij arrest nr. 17.653, werd het beroep tot nietigverklaring van voormelde beslissing van 6 juni 2007 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De echtgenoot van verzoekster diende op 10 april 2009 een tweede verzoek tot internationale bescherming in, net als de intussen meerderjarige verzoeker. Op 4 mei 2009 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken de tweede asielaanvraag van verzoeker in overweging te nemen.

Op 23 februari 2009 diende het hele gezin een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 14 december 2009 diende het gezin nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 8 juni 2012 worden de voormelde aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard.

Op 19 juli 2012 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 20 en 30 augustus 2012 diende het gezin nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 22 juli 2013 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Eveneens op 22 juli 2013 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod genomen.

Op 12 september 2013 diende het gezin een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 28 oktober 2013 werd de voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 1 september 2017 diende verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 7 december 2017 werd de meervoudige asielaanvraag van verzoeker in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, doch op 22 maart 2018 werd een weigeringsbeslissing genomen waarbij zowel de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire beschermingsstatus werden onthouden aan verzoeker.

Op 11 juni 2018 werd een bevel om het grondgebied te verlaten –asielzoeker genomen ten aanzien van verzoeker.

Inmiddels werd voor de minderjarige kinderen van de broer van verzoeker (D.) een aanvraag ingediend als niet-begeleide minderjarigen. Er werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een uitgebreid onderzoek verricht naar de situatie van beide kinderen. Dit resulteerde op 9 januari 2020 in de beslissing tot het toekennen aan beide kinderen van een A-kaart met een geldigheidsduur van één jaar (doch telkens verlengbaar).

Door het gezin werd inmiddels op 22 juli 2019 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag werd op 6 augustus 2020 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende het gezin een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 247 810 van 20 januari 2021 verworpen.

Door het gezin werd op 19 mei 2020 een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Door verweerder werd op 17 juli 2020 de beslissing genomen waarbij de aanvraag wordt afgewezen als onontvankelijk. Deze beslissing werd op 19 augustus 2020 ingetrokken. Het beroep dat door het gezin tegen deze beslissing werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 23 oktober 2020 verworpen om reden dat het beroep doelloos was geworden.

Op 6 augustus 2020 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze beslissing werd op 2 september 2020 ingetrokken.

Op 22 juni 2022 nam het bestuur een nieuwe beslissing inzake de voormelde aanvraag van 19 mei 2020. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard. Eveneens op 22 juni 2022 werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoeker. Door verzoeker werd een vordering tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen beide beslissingen. Bij wijze van voorlopige maatregelen verzoekt verzoeker de Raad om dit beroep thans versneld te behandelen. Dit betreft de bestreden beslissing.

Op maandag 29 augustus 2022 werd verzoeker van zijn vrijheid beroofd.

Op 29 augustus 2022 wordt door verweerder een beslissing opgesteld met het als opschrift “bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering”.

Bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.05.2020 werd ingediend door :

[H.M.] [...]

nationaliteit: Bosnië en Herzegovina [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene beweert dat hij niet in het bezit is van enig identiteitsdocument en dat hij in de onmogelijkheid verkeert om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien hij door zijn afhankelijkheid van zijn moeder, mevrouw [H.H.] [...], niet zelf kan trachten om identiteitsdocumenten te verkrijgen. Echter, betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat hij, of zijn moeder, reeds vruchteloze pogingen heeft ondernomen om via de Bosnische ambassade in België één van de vereiste identiteitsdocumenten te verkrijgen. De loutere vermelding dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien hij door zijn afhankelijkheid van zijn moeder niet zelf kan trachten om identiteitsdocumenten te verkrijgen, zonder voorleggen van zelfs maar enig begin van bijkomend bewijs, volstaat niet om aanvaard te worden als een geldige motivering die betrokkene zou toelaten vrijgesteld te zijn van het voorleggen van de voorwaarde tot het voorleggen van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of van een kopie van de nationale identiteitskaart.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name de bijlage 26quinquies, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien deze bijlage 26quinquies duidelijk het volgende vermeld: “Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.” Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

Verzoeker vordert het bevelen van voorlopige maatregel in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

Artikel 44, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

3.2. De toepassing van de wettelijke bepalingen

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen, te dezen de beslissing van 22 juni 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel die imminent is (geworden).

Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet.

In casu maakt verzoeker het voorwerp uit van een beslissing van 29 augustus 2022 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing, die aan verzoeker werd betekend op dezelfde dag, maakt de verwijdering van verzoeker imminent nu zij de vasthouding van verzoeker beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft op 2 september 2022, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 29 augustus 2022 ingediend. De onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd zodoende ingediend binnen de termijn zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid, juncto artikel 39/57, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 278.169 en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van verzoekster imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van laatstgenoemde vordering evenmin.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. . Over de vordering tot schorsing

3.1. De twee cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid, iuncto artikel 39/84, eerste lid, en 39/85, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet);
2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid, iuncto artikel 39/84, eerste lid, en 39/85, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoeker moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat hij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat hij geschaad is in één van zijn rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM): zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoeker aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“1. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt: “In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”

In casu wordt verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaard aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat: “Betrokkene beweert dat hij niet in het bezit is van enig identiteitsdocument en dat hij in de onmogelijkheid verkeert om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien hij door zijn afhankelijkheid van zijn moeder, mevrouw [H.H.] [...], niet zelf kan trachten om identiteitsdocumenten te verkrijgen. Echter, betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat hij, of zijn moeder, reeds vruchteloze pogingen heeft ondernomen om via de Bosnische ambassade in België één van de vereiste identiteitsdocumenten te verkrijgen. De loutere vermelding dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien hij door zijn afhankelijkheid van zijn moeder niet zelf kan trachten om identiteitsdocumenten te verkrijgen, zonder voorleggen van zelfs maar enig begin van bijkomend bewijs, volstaat niet om aanvaard te worden als een geldige motivering die betrokkene zou toelaten vrijgesteld te zijn van het voorleggen van de voorwaarde tot het voorleggen van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of van een kopie van de nationale identiteitskaart.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name de bijlage 26quinquies, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien deze bijlage 26quinquies duidelijk het volgende vermeld: “Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.” Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

Door de verzoekende partij wordt dit oordeel betwist.

2. Artikel 9bis Vreemdelingenwet vereist dat de betrokken vreemdeling beschikt over een “identiteitsdocument”.

In artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt niet nader toegelicht wat onder “identiteitsdocument” dient te worden begrepen.

Uit de ratio legis van de identiteitsvoorwaarde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling is dat minstens een document wordt voorgelegd dat met voldoende zekerheid de identiteit van een persoon aantoonst. Daaruit volgt dat, slechts wanneer de identiteit van de aanvrager voldoende onzeker is, de aanvraag enkel dan onontvankelijk kan worden verklaard.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt tevens dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling, die een verblijfsaanvraag

indient, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoont" (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

De wetgever heeft aangegeven dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is" en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden" (Parl.St., Kamer 2005- 2006, nr. 2478/001, 33).

Het komt dus aan de betrokken vreemdeling toe om, in beginsel, bij zijn aanvraag een bewijsdocument te voegen dat voldoende zekerheid biedt omtrent zijn of haar identiteit, maar de vaststelling van de identiteit mag hiertoe niet beperkt zijn. De doelstelling (ratio legis) bestaat er immers in om met voldoende zekerheid de identiteit van de aanvrager te kunnen vaststellen.

3. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 19 mei 2002 werd door de verzoekende partij aangegeven dat hij in de onmogelijkheid verkeert om de vereiste identiteitsdocumenten voor te brengen. Hij beriep zich derhalve op een vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis, §1 Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaf in zijn aanvraag te kennen dat hij verstandelijk gehandicapt is en hij reeds langdurig woonachtig in België. Verzoeker verwees hiervoor naar de omstandige uiteenzetting onder de aangehaalde "buitengewone omstandigheden" in zijn aanvraag.

Verzoeker stelde voorts niet in het bezit te zijn van enig identiteitsdocument, zoals ook werd aangegeven in het kader van het verzoek tot internationale bescherming van 1 september 2017. Verzoeker voegde zijn bijlage 26quinquies toe onder stuk 2 bij de aanvraag.

Verzoeker wees er vervolgens op dat hij in de onmogelijkheid verkeert om identiteitsdocumenten te verkrijgen. Verzoeker wees mede op zijn origine (Roma) en verstandelijke handicap. Verzoeker wordt opgevangen door zijn moeder, mevrouw [H.H.]. Zij draagt de zorg voor haar twee minderjarige kleinkinderen die een legaal verblijf hebben in België, waardoor zij België niet kan verlaten (zie de uiteenzetting onder de aangehaalde "buitengewone omstandigheden" in de aanvraag). De afhankelijkheid van verzoeker heeft als gevolg dat hij niet zelf kan trachten om identiteitsdocumenten te verkrijgen.

4. In de bestreden beslissing wordt niet ter discussie gesteld dat verzoeker verstandelijk gehandicapt is. Evenmin wordt in de bestreden beslissing ter discussie gesteld dat verzoeker wordt opgevangen door zijn moeder, mevrouw [H.H.]. Zij draagt tevens de zorg voor haar twee minderjarige kleinkinderen die een legaal verblijf hebben in België, waardoor de moeder van verzoeker België niet kan verlaten.

Aangezien de aanvraag tot machtiging van verblijf enkel werd ingediend door verzoeker zelf en de aanvraag over verzoeker handelt, is het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig dat de gemachtigde alsnog vereist dat verzoeker zelf bewijs zou voorbrengen dat hijzelf getracht heeft om identiteitsdocumenten te bekomen. Verzoeker is immers afhankelijk van zijn moeder omdat hij kampt met een verstandelijke handicap. Het kan hem niet worden verweten dat hij zou nagelaten hebben stappen te zetten om identiteitsdocumenten te bekomen. Evenmin kan worden vereist dat zijn moeder de nodige documenten zou voorbrengen, omdat de aanvraag (enkel) vanuit de situatie van de aanvrager zelf (verzoeker) moet worden bekeken.

Verzoeker is bovendien niet eerder in het bezit geweest van enig identiteitsdocument, zoals ook werd aangegeven in het kader van het verzoek tot internationale bescherming van 1 september 2017.

De bijlage 26quinquies, waarover verzoeker kon beschikken, werd door verzoeker wel overgemaakt. Hoewel op dit document vermeld staat dat dit "geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs" zou uitmaken, blijkt dat de identiteit van verzoeker hieruit afdoende kan worden vastgesteld.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

5. Verzoeker merkt op dat zijn identiteit dan ook niet ter discussie staat.

Uit de verschillende documenten die verzoeker voorbrengt bij de aanvraag en gelet op de inhoud van het administratief dossier, kan worden afgeleid dat de identiteit van verzoeker duidelijk is. De identiteit van verzoeker is voldoende vaststaand en vaststelbaar, waardoor aan het doel van de voorziene voorwaarde in artikel 9bis Vreemdelingenwet is voldaan.

De gemachtigde beperkt zich in de bestreden beslissing echter tot het vereisen dat een "internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel" dan wel een "nationale identiteitskaart" wordt voorgelegd. Er werd niet nagegaan of er, buiten deze documenten om, voldoende zekerheid zou bestaan over de identiteit van verzoeker.

Hiermee miskent de gemachtigde dat in casu wel voldaan werd aan de ratio legis van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

6. Door de verzoekende partij werd in de aanvraag tot machtiging van verblijf voorts expliciet gewezen op zijn privé- en gezinsleven, onder meer gelet op het bepaalde in artikel 8 EVRM. Verzoeker wijst op de door hem aangehaalde elementen.

De moeder van verzoeker is etnisch Rom van origine en afkomstig uit Banja Luka (Bosnië-Herzegovina). Zij werd geboren op [...] te [...].

De moeder van verzoeker was traditioneel gehuwd met de heer [V.H.]. Samen hebben zij zes kinderen: [D.] [...], [A.] [...], [M.] [...], [S.] [...], [M.] en [Z.].

Verzoeker is derhalve als minderjarige naar België toegekomen.

De moeder van verzoeker diende op 12 november 2002 samen met haar gezin voor de eerste maal een verzoek tot internationale bescherming in. [Z.], [M.], [S.] en [M.] waren toen nog minderjarig en volgden de procedure van verzoekster. [A.] en [D.], samen met de vader van verzoeker, waren toen al meerderjarig en dienden toen in eigen naam een asielaanvraag in.

De moeder van verzoeker verliet, sinds haar aankomst in België in 2002, het land niet meer. Verzoeker wordt door zijn moeder opgevangen, aangezien verzoeker zelf verstandelijk beperkt is (verzoeker verwijst hiervoor naar de elementen die gekend zijn in het administratief dossier).

De moeder van verzoeker verklaarde tijdens haar eerste verzoek tot internationale bescherming dat zij, omwille van de oorlog in Bosnië, samen met haar familie dit land moest verlaten, richting Montenegro. Daar woonde zij samen met haar familie in een barak in Rozaje. De vader van verzoeker verkocht in Rozaje oude metalen. Omdat de politie zei dat zij dienden terug te keren naar Banja Luka, vertrok het gezin uiteindelijk richting België alwaar zij op 7 november 2002 aankwamen.

Op 4 augustus 2003 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in hoofde van de ouders en hun kinderen een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Er werd geoordeeld dat er door talrijke tegenstrijdigheden geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas.

Deze beslissing werd door de Vaste Beroepsraad voor Vluchtelingen bevestigd op 29 januari 2004. Deze beslissing werd door de Raad van State in haar arrest van 29 maart 2005 conform verklaard.

De vader van verzoeker diende op 10 april 2009 een tweede verzoek tot internationale bescherming in, net als de intussen meerderjarig geworden verzoeker.

Op 4 mei 2009 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken de asielaanvraag van [M.] in overweging te nemen.

Op 1 september 2017 diende de moeder van verzoeker zich opnieuw aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken, samen met haar zoon [M.] en twee kinderen van de zoon van verzoekster (D.): [N.] [...] en [A.] [...]. Zij diende een tweede asielaanvraag in voor zichzelf en voor [M.] (die mentaal gehandicapt is), en een eerste asielaanvraag in naam van [N.] en [A.].

De moeder van verzoeker leefde sinds zeven-acht jaar reeds gescheiden van haar echtgenoot. [D.] keerde acht jaar geleden terug naar Bosnië met zijn gezin. Enkele dagen voor de moeder van verzoeker een asielaanvraag indiende, kwamen beide kinderen aan in België. Ze werden naar de moeder van verzoeker toegestuurd.

Zij gaf aan dat zij niet naar Bosnië kon terugkeren omdat ze gehandicapt is en omdat ze vreest te worden gedood door Serviërs.

Op 7 december 2017 werd de meervoudige asielaanvraag van verzoekster in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, doch op 22 maart 2018 werd een weigeringsbeslissing genomen waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden onthouden aan verzoekster.

Op 1 september 2017 diende de moeder van verzoeker zich opnieuw aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken, samen met haar zoon [M.] en twee kinderen van de zoon van verzoekster (D.): [N.] [...] en [A.] [...]. Beide kinderen verbleven sindsdien bij haar. Zij staat in voor hun zorg.

Voor beide kinderen werden een aanvraag ingediend als niet-begeleide minderjarigen. Er werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een uitgebreid onderzoek verricht naar de situatie van beide kinderen. Dit resulteerde op 9 januari 2020 in de beslissing tot het toekennen aan beide kinderen van een A-kaart met een geldigheidsduur van één jaar (telkens verlengbaar).

Verzoeker is derhalve afhankelijk van zijn moeder, die samen met hem en de minderjarige kinderen in België verblijven.

Verzoeker moet evenwel vaststellen dat met deze ingeroepen private belangen van verzoeker kennelijk geen rekening werd gehouden door de gemachtigde in de gemaakte beoordeling, terwijl hij aan de hand van deze elementen bepleitte dat een verblijfsrecht dient toegekend te worden. De gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing evenwel enkel naar de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, zonder rekening te houden met bovenvermelde private belangen, dewelke door de verzoekende partij werden ingeroepen bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Hierdoor wordt artikel 9bis Vreemdelingenwet geschonden, evenals artikel 8 EVRM.

Zelfs in het enkele geval alsnog zou blijken dat met deze belangen werd rekening gehouden, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat in elk geval blijkt dat de formele motiveringsverplichting werd geschonden.

De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsverplichting doordat, rekening houdende met bovenvermelde elementen, geen enkel concreet motief wordt vermeld in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoeker, zoals hierboven beschreven.

De formele motiveringsverplichting wordt hierom op manifeste wijze geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

Het onderzoek naar deze beginselen gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."*

Hieruit volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de volgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

De Raad wijst erop dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet nader wordt toegelicht wat onder "identiteitsdocument" dient begrepen te worden, maar dat de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, (B.S. 4 juli 2007) (hierna: de omzendbrief van 21 juni 2007) aangeeft welke identiteitsdocumenten in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanvaard worden:

"Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden." (Omsendbrief 21 juni 2007, p. 7).

In de bijhorende voetnoot wordt hierover gesteld dat: *"Deze interpretatie vindt steun in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007"*.

De memorie van toelichting stelt inzake het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te

worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van hetzij een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een kopie van de nationale identiteitskaart, hetzij van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier en uit de stukken die bij zijn aanvraag zijn gevoegd, blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet enkel een bijlage 26quinquies heeft gevoegd. Op dit attest staat bovendien uitdrukkelijk vermeld: “dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs”, zoals de gemachtigde motiveert. Bijgevolg heeft verzoeker bij zijn aanvraag geen identiteitsdocument gevoegd.

Waar de advocaat van verzoekster ter terechtzitting nog verwijst naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, stipt de Raad aan dat dit betrekking heeft op de procedure voor internationale bescherming en niet op de procedure in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is eigen aan de procedure voor internationale bescherming dat de vereiste die aan een dergelijke verzoeker worden opgelegd met betrekking tot documenten die de nationaliteit en identiteit kunnen staven soepeler is, dan de vereiste die wordt opgelegd aan een verzoeker van een machtiging om verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt niet alleen uit de voorbereidende werken (Parl. St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 32-33) waaruit kan vastgesteld worden dat van een verzoeker om internationale bescherming correcte verklaringen worden verwacht en enkel “waar mogelijk” documenten of stukken over diens identiteit en nationaliteit, zonder een concrete invulling in de voorbereidende werken welke identiteitsdocumenten men beoogt. Dit blijkt eveneens uit artikel 9bis zelf dat in een uitzondering voorziet op de documentaire voorwaarden voor de asielzoeker wiens verzoek om internationale bescherming niet definitief werd afgewezen. Bijgevolg is die verwijzing naar de rechtspraak van het GwH niet dienstig.

Verzoeker stipt echter aan dat hij van origine Roma is en dat hij een verstandelijke handicap heeft. Hij wordt opgevangen door zijn moeder. Zijn afhankelijkheid heeft tot gevolg dat hij niet zelf kan trachten om identiteitsdocumenten te verkrijgen. Hoe dan ook meent hij dat zijn identiteit niet ter discussie staat.

Verzoeker betoogt aldus dat hij in de onmogelijkheid verkeert om identiteitsdocumenten te verkrijgen en dat hij bijgevolg onder de vrijstelling opgenomen in artikel 9bis, §1 Vreemdelingenwet valt.

Niettegenstaande de verstandelijke handicap van verzoeker niet betwist wordt, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij niet, eventueel met de hulp van zijn moeder, de nodige demarches zou kunnen ondernemen om aan de nodige identiteitsdocumenten te geraken. Echter dient de Raad *prima facie* vast te stellen dat verzoeker, noch zijn moeder, een begin van bewijs aanleveren waaruit hun inspanningen blijken tot het verkrijgen van identiteitsdocumenten bij de instanties van Bosnië Herzegovina, zodat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de uitzonderingsgrond van artikel 9bis, §1 van de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont. (eigen onderlijning)

Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij gedurende zijn verblijf in België, dat toch al dateert van 2002, pogingen heeft ondernomen om, al dan niet met de hulp van zijn moeder, aan nieuwe identiteitsdocumenten te geraken. Door deze situatie zelf in stand te houden, kan hij bezwaarlijk enig verblijfsrechtelijk voordeel trachten te verkrijgen uit de ontstentenis van het bezit ervan.

Waar verzoeker betoogt dat zijn identiteit hoe dan ook niet ter discussie staat nu er voldoende zekerheid over bestaat, wijst de Raad erop dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidelijk wordt beschreven op welke wijze een vreemdeling zijn identiteit dient aan te tonen en wat de uitzonderingen hierop kunnen zijn. Hij kan deze wettelijke voorwaarden niet ontwijken door in het algemeen te stellen dat zijn identiteit voldoende zeker is.

Met zijn betoog maakt verzoeker prima facie geen schending aannemelijk van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede onderdeel van zijn middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Dienaangaande stelt de Raad prima facie vast dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoud. Door de bestreden beslissing wordt enkel vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde om een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen. Deze beslissing heeft aldus geenszins tot gevolg dat hij het grondgebied moet verlaten of gescheiden zal worden van zijn nicht.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan prima facie niet worden vastgesteld.

Er is niet voldaan aan de eerste voorwaarde, zijnde de ernst van de aangevoerde middelen. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

J. CAMU